

Yazmaya başladım:

Henüz vakit varken, gülüm,

Paris yanıp yıkılmadan,

henüz vakit varken, gülüm,

yüreğim dalındayken henüz,

şu Mayıs gecesi rıhtımdan geçmeliyiz

söğütlerin altından, gülüm,

ıslak salkım söğütlerin.

Paris'in en güzel bir çift sözünü söylemeliyim sana,

en güzel, en yalansız,

sonra da ıslıkla bir şey çalarak

gebermeliyim bahtiyarlıktan

ve insanlara inanmalıyız.

Yukarda taştan evler,

girintisiz, çıkıntısız,

birbirine bitişik

ve duvarları ayışığında

ve dimdik pencereleri ayakta uyukluyor

ve karşı yakada Luvur

aydınlanmış ışıklarla

aydınlanmış bizim için

billur sarayımız...

Yıl 1919. Fransa'nın kuzeyi, bir buğday tarlası. Ülkedeki diğer buğday tarlalarıyla aynı fakat o görkemli büyük taş ev, bir tek o tarla yakınında vardı. O zamanlar iyi paraya giderdi bu ev yani zengin sayılabilirdi sahibi olan aile. Çok da alıcısı vardı bu evin hazırda ama bütün tekliflere rağmen aile evi satmıyordu. Bir de değirmene bitişik ev vardı, satsalar orada da yaşarlardı. Burada tarla çalışanlarının yatakları vardı ama onlar da değirmenin içine taşınabilirdi. Ama bu değerli taş evin sonu, anca bu ailenin sonu gibi gözüküyordu. Son zamanlarda insanlar umudu kesmişti evden, satmayacakları belliydi sonuçta. Umudu kesmeyenler arasında belli tipler vardı. Güneyden gelmiş olan bir iş adamı, çok iyi işler yapmadığı belliydi. Zengindi ama, ne yapıyorsa kazandığı belli oluyor. Üç at arabasıyla o zamanın en iyi iki arabasına sahip. Hep aynı şapkayı takıp gezinirdi tarlalarda. Yoldan çıkarmak için işçiler arardı, bazıları adama kanıp işini bırakırdı, onunla çalışmaya başlardı. Bu değirmenin sahibi ailenin hoşuna gitmezdi tabi, batıdan başka işçi getirmek zorunda kalırlardı, fazladan masraf. Söylentilere göre adam, evi alır almaz ailenin işçilerini çalmayı bırakacak. Bazı insanlar ise adamın tam bir dert olduğunu, evi satın almayı başarsa bile işçilerden vazgeçmeyeceğini düşünüyor. Çok nüfuslu bir köy olmasa da yarısı tersini düşünüyor, bu yarısının da bir kısmı zaten bu adam için çalışıyor yani anlayacağınız, adam çok kişi elde etmiş durumda. Ama tabi bu şekilde düşünen diğer yarının, köylülerin dışında başka bir bölümü daha vardı. Bu bölüm, bir çeteydi. Köyün tek kanalında gizli gizli işlerini yürütür, batıdan gelen kayık ve küçük ticaret gemilerinden satacaklarını alır, gözden kaybolurlar.

Bu kaçak işleri bütün köy bilirdi, ihbarda bulunmamalarının nedeni büyük ihtimalle yaşamayı sevmeleridir. On yıl önce yaşamış olan bir adam sayesinde öğrendiler bunları. İhbarda bulunduğu günün sonraki gününde kayboldu. Yaklaşık bir hafta sonra da bir kömürcü başını kanalda görmüş. Öyle söyleniyor yani, adam da anlık olarak görmüş. Bu çeteye bulaşmak isteyen sık sık çıkmazmış. Varmış tabi düşmanları ama bunu kağıt üzerinde götürüyorlarmış. Genelde. Zaten köydeki ticaretçilerin de işine gidermiş bu iş. Satın alabilecekleri kullanışlı parçalar her nerden bakılsa. Levyeler, balyozlar, lokma takımları, işlenmemiş ıslak tahtalar, ne isterlerse.

Çetenin bahis merkezi de köyden çok uzakta değil. Hemen değirmen yolunun orada. At ithal edip yarıştırlardı. Atlar da at ama. En iyi atları temin ederlerdi her seferinde. Bir bit yeniği de koyarlardı yarışlara. Becerikli oldukları kadar da uyanıklardı. Bazen karşı atın yenmesini sağlardı. Bu seferlik parayı kaybederlerdi. Sonraki yarışta yine yenilirlerdi. Bundan sonraki yarışta ise işler değişirdi. Bahisçiler hırslanır, ortaya daha da fazla para koyardı, sonuçta bu çete arka arkaya iki kere kaybetti, sonraki yarışın da aynı şekilde sonuçlanma ihtimali yüksek şeklinde düşünürlerdi. İşte o anda çete atağa geçer, bir sonraki yarış kazanırdı. Normal bir dönemde yaklaşık beş yarışta alacakları parayı bir yarışta almış olurlardı.

Her çetenin olduğu gibi bu çetenin de bir başı vardı. Bu adam, o işçi hırsız dedikleri şapkacı adama bayılmıyordu. Sonuçta idealleri aynıydı, para ve taş ev, yürüttükleri iş ise farklıydı, bu onları otomatik olarak rakip yapardı. Hangisinin daha önde olduğu ise çoğu zaman belli olsa da taraflar bazen değişebiliyordu. İşte bu yüzden aralarında süregelen bir rekabet söz konusuydu.

Köyün bu ünlü taşın evinin diğer bir alıcısı ise bir değirmen çalışanıydı. Yani, daha değildi. Her şey o öğleden sonra, saat 15.00 te başlamıştı.

“Tak tak”

-Ses yok

“Tak tak”

-Yine ses yok

“Tak”

Kapı deliğinin etrafı taştan, kenarları koyu kahverengi, ortası açık kahverengi, ceviz ve maun ağacından titizce yapıldığı belli olan büyük kapı yaklaşık 70° açıldı. Küçük gözlükleri, ile siyasetçiye benzer bir hali olan, siyah oxford kumaşından yapılmış gömlekli, grileşmiş seyrek saçlı, hafif şişman orta yaşlı bir adam belirdi. Kapının öbür tarafında ise saçlarından alınına damlalar akan, eskiden beyaz olan bir gömlek giyen, kahverengi deri yelekli, diğerinden daha uzun boylu, zayıf, siyah saçlı siyah gözlü genç bir adam vardı. Hangisinin kapının hangi tarafında olduğunu anlamak çok da zor değil. Hafif şişman adam küçük mavi gözleriyle karşısındaki adama, neden akşamüstü çay keyfinin bozulduğunu sorarcasına bakıyordu. Kapının öbür tarafındaki adamın bakışları boştu. Büyük ihtimalle yaklaşık son iki kilometreyi aralıklı şekilde arkasında dolu bir çuval ile istediği işi başkası kapmasın diye koşarak geçirdiği için olabilir. Dürüst olmak gerekirse istediği pozisyon için ölüp biten kimse yoktu. Eskiden vardı yani, daha iyi ücret elde ettikleri için. Fakat kapının öbür tarafının öbür tarafında duran hafif şişman adam, bunu çaktırmayacak gibi gözüküyordu.

“Seni içeri alırdım genç adam ama üstünden dökülen suyun halıma gelmesini istemiyorum.” Sonunda, 120 saniye süren bakışmanın sonucunda biri bir şey demişti.

“Çok özür diliyorum önünüze bu şekilde geldiğim için, şu son 900 metrede bir yerde göle düştüm de.” A evet, tabi, size bir şey söylemeyi unuttuğumu biliyordum. Genç, şu son 900 metrede bir yerde göle düşmüştü. İşte şimdi akan suların nedeni daha iyi anlaşılıyor. Adam ona boş boş bakınca anlamış olmalı kendini tanıtmaması gerektiğini.

“Ben Elroy Maurac, iş için buraya geldim. Değirmende çalışmak istiyorum.” Adamın bakışları eskisi kadar boş olmasa da yeni bir ifade şekillenmişti yüzünde: şaşkınlık.

Sonunda “26 yaşındayım. Brüksel’den geliyorum. Eskiden Milleway’de çalışıyordum, Londra’da. Ama değirmenlerle ilgili de tecrübem var.” dedi nefes nefese.

Hafif şişman adam sakin ama uyarıcı bir tavırla “Değirmende çalışmak isteyenler buraya değil, değirmenin yanındaki eve giderler, oradaki işleri yürüten Bay Escue ile konuşurlar, o ise işe uygun olup olmadığını söyler.” dedi. Ters bir hali vardı adamın.

-Duraksadı.

“Yani yanlış yere geldin.”

Genci değirmenin yanındaki eve gönderdikten sonra oraya telefon açtı.

“Merhaba Vern, yeni bir adam geldi benim eve, seninle çalışmak istediğini söyledi.”

“Ne yani değirmende çalışmak için sana mı geldi?”

“Aynen öyle, şu anda sana geliyor, işçi hırsızımız, Rusya’dan köstebek olarak gönderdi diye düşünmüştüm ama adını verince bir çağırışında bulunamadı. Beceriksizin tekidir herhalde, üstü başı ıslak geldi zaten.”

“İyi bakarım.”

“Senden bakmanı istemiyorum Vern onu yollamanı istiyorum.”

“Oldu, Novn yine burayı birbirine kattı halledeyim o zamana kadar gelmiş olur zaten.”

Genç, değirmen evinin önünde durdu.

“Yeni misin, gel seni gezdireyim” dediği gibi ağaçların arkasından çıkan adam, genci kolundan tuttu ve çekmeye başladı. Ben Oliver, burada herkes Oli der. Yaklaşık beş yıldır bu işteyim, patronumdan bile uzun zamandır. Seni ne diye aldılar, poşet falan mı taşıyacaksın?” Adam kumraldı, yaklaşık aynı boydaydılar fakat bu adam daha da genç gözüküyordu. Kocaman kahverengi gözlerini sonuna kadar aç a aç seri bir şekilde konuşuyordu.

“Ben, aslında beni almadılar. Şu büyük taş eve gittim, beni buraya yönlendir-”

“E o zaman kızmıştır sana, oraya gidilir mi hiç sen de şaşkın mısın nesin, orası bu değirmenin şeyidir, sahibi.” dedi şaşırılmış bir şekilde Oliver. Birden cüsseli bir adam önlerinde beliriverdi. Elinde tasma vardı, köpek yoktu. İyice iriydi bu adam. Sarışındı, yeşil gözleri vardı. Kısmış bakıyordu karşısındaki iki afallamış adama. Elindeki kırmızı tasma ise çiğnenmişe benziyordu.

“Sen misin yeni gelen?”

“Evet benim, adım Elroy, Maurac. Değirmende çal-”

“Evet evet orasını duydum. Yeni işçiye ihtiyacımız yok yani gidebilirsin.” Arkasını dönmüştü bile.

Oliver birden “Lenard gitti ya.” dedi. Cüsseli adam bir süre düşündü. Sonra yine arkasını dönüp “Sen benle gelsene.” dedi Elroy’u parmağıyla göstererek.

Değirmen evine girdiler. Burası bir evdense ofis gibiydi. Adam -kendi odası olmalı- bir odaya girip Elroy’un arkasından kapıyı kapattı. Sandalyesine oturdu ve Elroy’a öylece bakmaya başladı.

“Neler yaparsın?”

“Ne dersiniz yaparım. Taşırım da çeviririm de, tamir de ederim tabi. Sadece birkaç aylık paraya ihtiyacım var o kadar, Paris’i gezmek istiyorum-” Bugün insanların, sözünü üçüncü kesiydi bu.

“Hayallerini sormadım sana, ne yaptığını sordum. Alıyorum seni işe, kuvvetli gibisin ama bil ki bunu sadece eski bir çalışanın ayrıldı diye yapıyorum. Git üstünü değiştir, Oliver seni beş dakikada gezdireceğim sonra işinin başına.” dedi ve durdu.

“Bana da teşekkür meşekkür etme, sevmem öyle şeyleri.” dedi Elroy’un teşekkür etmeye hazır açılan ağzını görünce.

İlk gün iyiydi, Oliver onu gezdirmişti, arkadaşlardı artık. Bazıları iyi, bazıları kötü davranmıştı Elroy’a ama o, günün sonunda işe sahip olduğu için rahatlamıştı. İşçilerin

büyük bir kısmı aynı odada kalıyordu, birkaçı da başka odada. Elroy, yeni olduğu için olsa gerek az kişinin yattığı odadaydı. Memnundu da bundan çünkü oradaki ilk arkadaşı Oliver ile aynı odadaydılar.

Uyumadan önce konuşuyorlardı aralarında, Elroy ise dinliyordu.

“Taş evin de fiyatının düştüğünü gördüm.” dedi Oliver.

“Yok imkansız ,yalan haberdir. Buradan sonra alıcıların da yaptıkları boşa.”

Aralarında konuşmaya devam ederlerken Elroy, Oliver’a sordu:

“Ne bu taş ev meselesi?”

“Şu senin iş istemek için gittiğin ev var ya akşamüstü, işte o. Ailenin başka yerde de evi var, koca bir değirmenleri var diye insanlar o evi satmaları gerektiğinin düşüncesindedir. Alıcısı da var, zengin iş adamı Holproy. “İşçi hırsızı” derler ona, bazılarıysa başından düşürmediği şapkası yüzünden “şapkalı adam” der. Bizim işçileri çalmışlığı çok oldu. Bir daha görülmedi o işçiler tabii. Bana sorarsan evin alıcıları kafayı yemiş, imkanı yok evin satılmasının ama arada fiyatı iniyor çıkıyor, nedenini biz de bilmiyoruz. Aile resmen oyun oynuyor bizle. Bir söylentiye göre de, buradaki bazı işçiler o evi satın almak için bu kadar çalışıyor burada ama dediğim gibi, bu bir söylenti.

İki hafta geçti, tam iki hafta. Elroy’un Fransa’ya gelişinin üzerinden iki hafta. O sabah, hava iyice sıcaktı. Bu, mevsim değişiminin bir göstergesiydi. Kışa girmeden son sıcakları yaşıyorlardı. Herkesin üstünden ter akıyordu o sabah. İşçiler uyanmış, işe hazırlardı. Bazıları yollarını tutmuştu, bazılarıysa çalışmaya başlamıştı bile.

Oliver ve Elroy, ikisi de traktör işindeydi. Tamirde iyi olduğunu söylediği için Escue, bu işi ona uygun görmüştü. Vern Escue’nun aylardır çalışmayan traktörünü tamir edeceklerdi. Fakat aylardır bu işi zaten yapıyorlardı. Oliver ve başka bir işçi. Adı Lenard’dı. Beş hafta önceki gidişinden sonra iş aksamıştı. Escue, hemen tamir olmasını istiyordu fakat bu iş, bir tane işçiyle olacak gibi gözüküyordu. Lenard’sız yaklaşık üç haftadır bir tek Oliver yapıyordu bu işi çünkü işçilerden tamir bilen başkası yoktu. Nadir bulunurdu bu işi yapabilecekler çünkü genelde bozulan kolları tamir edenler vardı değirmen işçileri arasında, koca bir traktörü değil. Escue’nun başka bir tamir işçisine ihtiyacı vardı. Kendine verilen emri yerine getirmeyip Elroy’u işe almıştı zaten, başarısız olmasa iyi olurdu yoksa Leonore Covven onun canına okurdu. Yani Elroy’un, Oliver ile beraber bu traktörü bir an önce tamir edip çalıştırmaları gerekiyordu. Escue, onlara 4 hafta vermişti bunun için. İkisi gitti, ikisi kaldı.

Odalarındaki bütün işçiler kavurucu sığağa çıkarlarken Elroy, kapının eşiğindeki Oliver’ı kolundan tuttu ve içeri çekti. İçeride bir tek onlar vardı. Elroy, az sonra söyleyeceklerini kimsenin duymaması için etrafını kolaçan etti. Hazır bir şekilde derin bir nefes aldı. Oliver sorgular şekilde ona bakıyordu.

“Oliver, şu taş ev var ya?”

“Evet, olmuş ona?”

“Onu satın almak gerçekten imkansız mı?”

“Evet, öyle gözüküyor da ne alaka şimdi Roy, işbaşı yapmalıyız.

“Belki de değildir ha?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Yaklaşık kaç fiyatı şu an biliyor musun, bir işçinin beş ay çalışıp elde edebileceği bir para mıdır sence?”

“Ne işler çeviriyorsun Elroy, başımıza dert açacaksın şimdi. Almayı planlamıyorsun herhalde.” Durup düşündü ve kaygılı bir şekilde “Değil mi?” dedi.

“Sen sadece bana yeter mi onu söyle Oli, sadece merak ediyorum.”

“Beş ay olmaz daha fazla süre herhalde, yaklaşık on ay falandır diye düşünüyorum da ben nereden bileyim bunu, bana bak işini kaybetmek istemiyorsan bir şey yapmaya kalkma sakın alacağı var o evin şu an, adam belalı bak değirmende işleri mahvedersin.”

“Yok, yok bir şey yapmayacağım dedim ya. Hadi gidelim işe, şu motoru halletmeliyiz.”

Dört gün önce değirmene adını veren Leonore Covven’in karısı Esmée vefat etti. Bundan sonra Bay Covven değirmendeki işleri yavaşlatmak istese de kızı Destini ve Escue onu bu fikrinden vazgeçirdi. Değirmenin yönetiminde kızı da ona yardım etmeye başladı. Zaten işçiler ve elde edilen buğday verimi Escue’nun işiydi. Aile sadece kağıt işleriyle ilgileniyordu. Bu talihsiz ve zamansız olay, Escue sayesinde hiçbir işçiye etki etmedi. Başta herkes korktu tabi, aile direk olarak değirmen işleriye ilgilenmese bile, adam eşi öldüğü için değirmeni bırakıp satabilirdi ya da işçilerle ilgili ayıklamalar yaptırabilirdi. Bunların hiçbiri olmadı. Değirmende işler tıklarında gidiyordu. Elroy ve Oliver da traktörü tamir etme aşamasında ilerlemişlerdi.

Elroy, Oliver’la konuştukları günden sonra taş evle ilgili ağzını açmamıştı. Hatta Oliver onu konuşturmaya çalışsa da hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Fakat o gün Elroy işleri içeriden yürütmemeye karar vermişti.

Oliver’ı kenara çekti.

“Bana bak Oliver, sana söyleyeceklerimi kimseye söylememelisin tamam mı?”

“Yine ne yaptın. Tamam tamam söylemem tabi Roy.” O da bir an önce öğrenmek istiyordu.

“Taş evi almak istiyorum. Artık üç haftadır burada çalışıyorum, fazla da ödüyorlar, biraz daha devam etsem, belki fiyattan yüksek para da versem evi bana satabilirler.”

“Elroy bunu zaten denediler. Şu işçi hırsız var ya Aubin Fezte. Çok para verdi şimdiye kadar, yapmadığı şey kalmadı anlamıyor musun? Ayrıca sana daha önce anlatmadım

ama Şu adamlar var ya “denetçi” adıyla gelip “denetliyorlar” buğday işlerini, onlar işte bir çetenin üyesi. Ünlüdür o çete buralarda ama hazır kimse bahsetmezken ve sen de yeni gelmiŐken gözünü korkutmak istemedim fakat onlar da evi istiyorlar ve fiyatın tam olarak yedi katını verdiler zaten. Ona rağmen ses soluk çıkmadı aileden. Tek söyledikleri Şey “hayır” dı. Hatta ete baskın bile yapmış altı sene önce bunun üzerine. Ben gelmeden önceymiŐ, iki sene önce. Ben bilmiyorum ama buradaki en eskiler anlattı. Ondan beri araları iyice bozulmuş hepsinin. Zaten bu Fezte’nin bizim işçileri alması olayı da o zaman başlamış. Düşmanmış eteyle fakat değirmene baskın yapacaklarını duyduğunda bundan yararlanmak istemiş. Hatta baskında yardımcı bile olmak istemiş. Bazı maddi yardımlarda bulunmuş. Buna rağmen yapılan baskından sonra aile evi satmayınca adam iyice delirmiş. eteyle de iyice düşman olmuşlar. Bir keresinde tek haftada tam sayısıyla on iŐçiyi ikna etmiş Holproy kendiyile çalışmaya. Adamlar iŐten ayrıldıklarına dair imza bile atmadan yürüyüp gitmişler onunla. Bu da aileye pahalıya patlamış”

Elroy düşünüp taşındı.

“Anlıyorum ama Şimdi işler deđiŐti. Adamın karısı yok artık.”

“Olsun işleri yine de kızıyla beraber devam ettirebilir aynı Şekilde.”

“Belki adam karısıyla beraber aldığı, duvarlarında karısının kokusunu aldığı, her bir köŐesinde karısıyla anısı olan evi verebilir ha? Belki onu üzer bu durum.”

“Elroy, seni anlıyorum fakat senin de beni anlamam gerekiyor. Evi almak isteyen bu çete ve bu Fezte denen adamlar bunun için yıllarca çalışıyorlar. Tek idealleri bu artık. Parayı da bıraktılar artık, ev de ev diyip duruyorlar resmen ve evi almak için her Şeyi yapmaya hazırlar. Bütün Covven’leri bile öldürebilirler. Bu onlara kolay bile gelir. Anlayacağın onlar işlerini pis bir Şekilde hallediyorlar, senin bu masum idealinin üzerinden bizim traktörle geçerler.

“E-” sözünü kesti Oliver Elroy’un, diyeceği bir Şey daha kalmıştı.

“Aile, yani Leonore Covven evi eğer bir baskının üzerine bile satmadıysa alınının teriyle kazandığın bu işçi parasıyla senin almana asla izin vermeyecektir.”

“Göreceğiz” oldu Elroy’un söylediği ilk ve son Şey.

Komiktir ki iŐlerin beklenenden hızlı geliŐtiđini geçelim, bambaŐka bir Şekilde geliŐti.

Tam olarak dört ay olmuştu. Ay aralık, havalar iyice soğuk. Buğdayların üzeri bembeyaz, üstlerini kapama iŐlemleri devam ediyor. Buğday tarlasının bir kısmı Őeffaf örtü ile örtülmüş, işçilerin girip çıkabilmesi için büyük bir delik bırakılmış. Escue’nun kurt köpeği Novn, büyük meŐe ağacının arkasında çıkıverdi. Tasmaını tutan Oliver’a doğru taş ev tarafından gelen birisi vardı. Önce kim olduğunu anlayamadı Oliver, gözlerini kıstı, yine anlayamadı. Yaklaşık yarım dakika sonra gelenin Elroy olduğunu anladı. Elroy ona doğru gelmeye devam etti.

“Naber Elroy”

“Çok iyi”

“Escue, traktörü hızlı bitirdiğimiz için tebrik etti bizi, daha iyi işler verecekmiş şimdi bize. Kuyu kazmak diye duydum ama daha söylemedi bize yani bildiğini belli etme, diğer işçiler çok kıskanır özellikle Millard.” Karşılıklı gülüşmeye başladılar.

“Eee niye yoktun ortalarda üç saattir? Escue seni sordu, işin bitti diye kaçtın gittin sandık vallahi.”

“Evet evet kaçmadım tabi, işim vardı.”

“Neymiş bu işin?”

“Taş evi aldım.”

-Sessizlik

Oliver gülmeye başladı. Gülerken eğilip kalkıyordu, dizlerini dövüyordu Novn ise tasmayı ısırtıyor, ondan kurtulmaya çalışıyordu.

“Hahaha, ciddi değilsin herhalde.” Yüzü kırmızıydı artık Oliver’ın.

“Ciddiyim Oli.”

Boş boş baktı ona Oliver. Geçmişte Elroy’un ona söylediklerini tarttıktan sonra koca gözlerini açtı.

“Ne ne ne? Evi mi aldın, taş ev, hani şu karşıda gözüken?”

“Evet, baya, evi aldım yani.”

“Satın?”

“Evet Oliver, satın aldım, başka nasıl alayım?”

Oliver gözlerini artık sonuna kadar açmıştı, patladı patlayacaktı gözleri. Hatta şaşkınlıktan tasmayı bıraktı Novn kaçtı. O an Escue’nun köpeğini saldığı için ne kadar kızacağını, yıl sonu için artıracakları maaşını ne kadar artıracaklarını, sonraki işleri olan kuyu kazmayı nasıl, ne kadar süre boyunca yapacaklarını düşünemiyordu bile. O an Oliver’ın tek düşündüğü şey Elroy’un evi nasıl aldığı ve anahtarını o anda nasıl elinde tuttuğuydu.

“Nasıl, nasıl yaptın bunu?” dedi Oliver titreyerek.

“Aslında bunu yapmamda bana ilham ve enerjiyi veren sendin Oliver, bana aylar önce söylediğin şeyleri sen hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben hiç aklımdan çıkaramadım. Sen bana dedin ki “Çete baskın bile yapmış ben gelmeden önce, evi almak için.” Hatta Fezte’nin de onlara yardım ettiğini söyledin. “Baskın başarısız olunca da adam kafayı yedi, bir haftada on tane işçilerini çaldı” dedin bana, sadece evi almak için. **Evi almak için bazısı evin sahibinin değirmenine baskın yapmış, adamlarını denetleyici mazeretiyle göndermiş, içerideki işlerle ilgili bilgi almak istemiş, bazısı ise**

evi kendisine satmadığı için işçilerini çalmış. Ben ise evi almak için ne yaptım? Konuştum. Taş eve gidip Bay Covven ile bir çay içtim. Evi ne kadar süredir almak istediğimi söyledim. Yeterince paraya ulaştığımı sevdim. Taştan evini beğendiğimi söyledim ona. O da bana asıl cesurların korkusuz bir şekilde değirmene baskın yapanlar, ya da işçilerini çalanlar olmadığını söyledi. Ardından avcumu anahtarı koydu. Dedi ki “Bu anahtar, yanlış gibi gözükken kapıyı doğru şekilde açtığın için.”

“Burada cesur olan sensin genç bey, evi almak için başkalarının ne kadar uğraştığına bakmayıp da yürüdükleri yolların, yaptıkları eylemlerin yanlış olduğunu gören sensin. Onlar daha kendi hatalarından ders çıkaramayıp sürekli aynılarını yapmaya devam ederken sen, başkasının yaptığı hatadan kendine göre dersini çıkarıp onların yaptıklarını yapmadın. Bu işi onlar kötü yolla yaptıkları ve başarılı olamadıkları için sen, iyi yolla yaptım. Seni kutluyorum ev senindir” dedi bana.”

Tam evden çıkıyordum ki bana seslendi. Ve büyük ihtimalle hayatımda unutamayacağım tek şeyi söyledi bana:

“Aynı ideale sahip iki kişiden ona ulaşacak olan, bunu doğru yolla yapacak olandır.”